

Henry Ford

«La mayoría de las personas gastan más tiempo y energía en rondar los problemas que en tratar de resolverlos».

El mirador

Pompeu Fabra, una mentalitat d'enginyer al servei d'una llengua i d'un país

La seva formació científica i tècnica va ser cabdal per encarar amb garanties d'èxit la magna obra d'ordenació de la llengua catalana

Va aplicar a la resolució del problema de la llengua l'estudi dels antecedents i la contextualització

FERNANDO TORRES
President de la Demarcació de Tarragona del Col·legi d'Enginyers Industrials de Catalunya

Fa uns dies vàrem celebrar a la seu del Col·legi d'Enginyers Industrials un acte d'homenatge a Pompeu Fabra, un enginyer industrial, amb motiu del 150è aniversari del naixement. Deu enginyers industrials varen fer una lectura de textos sobre la vida i la figura d'aquest col·lega nostre que va posar al servei de la seva llengua la manera de fer dels enginyers. Volíem reivindicar que la seva formació científica i tècnica va ser cabdal per encarar amb garanties d'èxit la magna obra d'ordenació de la llengua catalana.

A l'*Homenot* que li va dedicar Josep Pla ho destacava així: «potser la claredat que tenia Fabra d'exposició i de presentació de les seves idees provenia de la seva formació positivament científica». Remarcava així Pla com el pas de Pompeu Fabra per l'Escola d'Enginyeria va configurar la seva forma de pensar i encarar els problemes.

La metodologia analítica adquirida de la matemàtica i l'enginyeria i la seva rigorositat en la forma d'analitzar els temes s'assemblen

molt a la manera com els enginyers executem els nostres projectes. Així, trobem que Pompeu Fabra va aplicar a la resolució del problema de la llengua catalana l'estudi dels antecedents, la contextualització, el sentit comú i el sentit pràctic que li són propis a la metodologia dels enginyers.

Els enginyers responem al perfil dels *problem solvers*: som solucionadors de problemes. Aquesta manera de treballar que s'ensenya a les escoles d'enginyeria de tot el món, configura una mentalitat que fa que enginyers de països i escoles diferents apliquem la seqüència anàlisi-síntesi i hipòtesi-conclusió en gairebé totes les circumstàncies.

Aquests elements d'anàlisi són fàcils de constatar en l'obra de Pompeu Fabra, qui determina primerament que vol resoldre un problema que ell defineix com «construir el català modern tal com hauria sortit del català medieval si aquest hagués estat normalment i lliurement cultivat pels seus parlants».

Quan el 1883 Fabra s'ho planteja per primer cop, la llengua és

utilitzada en la seva forma oral de forma molt precària, i la forma escrita és pràcticament residual, després de més d'un segle de prohibicions del seu ensenyament.

A partir d'aquesta constatació, Pompeu Fabra aplica el sentit comú i el sentit pràctic quan elabora una possible solució a les noves necessitats de la llengua. I abans d'establir-la, la proposa a parlants i escriptors, confiant la seva acceptació a l'ús que se'n faci.

Combinant una gran curiositat i un estudi profund, Fabra va depurar i codificar el català modern, en va exposar les seves propostes i, fi-

nalment, va finalitzar el projecte resolent les incògnites de forma molt satisfactòria, tal com podem constatar en la llengua viva que ens ha arribat a nosaltres.

No va dissenyar maquinària ni va construir línies de ferrocarril, però l'ordenació de la llengua catalana va ser, sens dubte, el gran projecte d'enginyeria de Pompeu Fabra. A ell li hem d'agrair que va resoldre un problema lingüístic tot fent servir les eines que l'enginyeria li havia posat a les mans.

Com ell bé deia, en la seva tasca professional i en tot allò que fem «cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança».

SÓLO SE ABRIRÁN LOS MENSAJES DE CORREO ELECTRÓNICO QUE LLEGUEN EN FORMATO DE TEXTO

La foto del lector

Vía Pública

¿Patrimonio protegido o subacuático?

En la calle Manuel de Falla, donde estaba el aparcamiento de un euro, excavaron unos restos romanos, esqueleto incluido. Acabaron, se fueron y dejaron un gran agujero. Llovió y se llenó de agua. Ahora, las ruinas romanas, están sumergidas bajo un par de metros de agua. No parece buen sistema de conservar el patrimonio.

Juan García Tarragona

Indulto versus delito

Como la mayoría de las palabras, indulto y delito tienen múltiples acepciones y significados así como distintas interpretaciones en función del ámbito en el que se emplean y del auditorio al que se dirigen.

Delito según los juristas es «la circunstancia de haber cometido una persona una acción contraria a la ley». A nivel coloquial se emplea cuando alguien la ha montado gorda para decirle «mira que tienes delito» o según a quien estés contemplando con admiración comentar «ésta o éste tiene delito».

Indulto en el terreno judicial es la «medida especial de gracia por la cual la autoridad competente perdona a una persona toda o parte de la pena a la que había sido condenada en virtud de una sentencia firme». Indulto para nosotros puede usarlo un maestro con el alumno travieso al que indulta de barrabasadas pasadas. También se indulta a los toros y creo que ahora incluso a los novi-

llos. Parece –y hoy nada ya es lo que parece– que se pretende indultar a los que han cometido un delito pues por saltar leyes se las han saltado todas, incluso las suyas propias pero si el indulto sólo se puede ejercer cuando la sentencia es administrativamente firme, cuán largo me lo fiáis. El indultador puede haber transmutado unas cuantas veces y no sé en qué puede terminar todo este embrollo.

Jordi Vidal

Tarragona

Caixer automàtic a la Part Alta

Dilluns vaig assistir a una reunió on ens van informar que CaixaBank tanca l'oficina de la Part Alta i que al seu lloc es posarà un caixer automàtic. On? En algun lloc de l'actual oficina municipal de Turisme del carrer Major. A veure: Turisme és un espai públic. El caixer de CaixaBank no és només un espai privat, sinó un espai privat d'una empresa dedicada a guanyar diners a par-

tir dels nostres. I nosaltres li cedim graciosament l'espai?

Encara no he reaccionat.

Miquel Martines

Tarragona

Jueces filibusteros

Es conocida la táctica, en parlaments que no limitan en el tiempo la intervenció de sus diputados, de algunos que hablan durante interminables horas para imponer su opinión o impedir que triunfe la contraria. Son los llamados filibusteros, no pocas veces filiembusteros. Aquí tenemos la desgracia de encontrarnos que, para impedir que se aplique una ley aprobada por cinco jueces del Supremo, en favor de los ciudadanos y contra los abusos bancarios, que los jueces han empleado el filibusterismo más torturador para torcer la sentencia, si no por la calidad de sus objeciones, sí por su interminable, abrumadora verborrea.

Verónica Castro

Tarragona